

[Inge Fischer Møller]

70 år er på plejehjem. Det er jo ikke så mange, når vi tænker på, hvor mange ældre vi har, der er over 70 år. Men også her gælder den målsætning, at man i institutioner må have lov til at påtage sig de opgaver, der er forbundet med at planlægge sin egen dagligdag.

Det er helt klart, at man skal have hjælp fra medarbejdere, men i det omfang man kan være selvhjulpne, skal man have lov til det. Umyndiggørelse må under ingen omstændigheder finde sted, og jeg har også hæftet mig ved, at ministeren har nævnt det i sin redegørelse.

Noget andet, jeg også har hæftet mig ved i redegørelsen, er finansieringen af alternative boligformer. I det omfang det overhovedet er muligt, bør ældre integreres i det almindelige boligbyggeri. Jeg vil godt understrege, at jeg synes, det bedst mulige ville være, at ældre får lejlighed til at bo i socialt eller i almennyttigt boligbyggeri eller andre alternative boformer. Det hænger sammen med, at man på den måde lettere bliver et integreret led i det samfund, man bor i. Man kan benytte nærbutikker, i det omfang man har overskud af kræfter til det, man kan deltage i de kulturelle tilbud, der er, og hvis man har overskud af kræfter, så kan man også benytte kollektive transportmidler. Vi ved også fra redegørelserne og fra betænkningerne, at visse steder er der mulighed for at etablere særlige former for kollektiv trafik for de mennesker, der ikke er i stand til at benytte almindelige offentlige transportmidler.

Jeg synes, det er meget væsentligt, at man som ældre har mulighed for og lejlighed til at deltage i de kulturtilbud, som gives til den øvrige del af befolkningen. I redegørelsen er det nævnt i meget brede vendinger, og der er ikke taget stilling til, hvilken form for finansiering man f.eks. vil benytte ved plejehjem og almennyttigt boligbyggeri for pensionister. Jeg vil godt benytte lejligheden til at spørge ministeren, hvilke konkrete forestillinger ministeren har.

I redegørelsen er der i spalte 3240 en bemærkning om, at der vil komme nogle henstillinger til kommunerne vedrørende disse spørgsmål. Hvis jeg skal være ærlig – og det skal jeg vel – kan jeg godt få fornemmelsen af, at det er de administrative forhold, man tager hensyn til. Det er selvfølgelig også vigtigt, at vi gør det administrative overskueligt,

men vi må ikke glemme, at det, det drejer sig om, er at skabe gode og trygge vilkår for vore ældre medborgere. Det administrative må altså ikke få førsteprioritet. Der står halvanden sætning om det i redegørelsen i spalte 3240, og jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke er muligt at løfte fligen, så vi, der er lidt nysgerrige, kan få at vide, hvad der er i gang fra ministeriets side.

Når det er vigtigt at få taget hul på hele diskussionen om boligsituationen, hænger det sammen med, at vi stort set alle sammen har den målsætning, at man skal have mulighed for at blive i sin egen bolig, så længe det er muligt, og så længe det er forsvarligt. Men hermed er jo ikke sagt, at vi skal skabe frygt hos dem, der skal bo på institution. Der er nogle, der ikke kan klare sig selv, og som må bo på institution. Her vil jeg godt spørge ministeren, om forholdet, når det drejer sig om vore institutionstilbud, i virkeligheden ikke er det, at mange får tilbuddet for sent – forstået på den måde, at man kommer der på et tidspunkt, hvor man ikke har mulighed for at påvirke sine daglige omgivelser. Hvordan kan vi i fællesskab mindske den frygt, mange ældre føler over for institutioner? Vi har mange institutioner, der er gode, og det, som er godt, er jo, at man har mulighed for at påvirke sin egen dagligdag. Selv om det er et ømtåligt emne, må vi tage hul på den problemstilling og prøve at finde ud af, hvordan vi kan fjerne angsten eller frygten hos de medborgere, det drejer sig om.

Jeg vil også godt sige en anden ting om redegørelsen. Det er nok svært, når der er så mange betænkninger, at fatte sig i korthed, men jeg hæftede mig ved, at der mange gange står i redegørelsen, at de ældre medborgere er værdifulde for samfundet. Det er jeg enig i. Men hvis vi vil tage det op konkret, må vi også sige, at hvis vi virkelig mener det, så er det ikke nok, at vi bare skriver det i redegørelser, så må vi også tage nogle konkrete initiativer. Det, jeg her tænker på, er, at de konkrete initiativer, der bør tages, bør tages i forhold til de medarbejdere, der skal betjene og hjælpe de ældre, som ikke kan klare sig selv.

Når vi ser på den tilgang, der vil blive af ældre frem til 1990, så er det jo en ret stor stigning, og man må spørge sig selv om, hvad man skal gøre ved den med de medarbejdere, vi allerede har med en uddannelse